

"...בְּגַעֲגָעָה יֵלֶגֶעֲגָה" = קִים גְּעוֹנִים רְחִים אֲמָרִים
בְּגַעֲגָעָה יֵלֶגֶעֲגָה = קִים גְּעוֹנִים רְחִים אֲמָרִים

יב. (ב) שבמחנה⁶ י. ויראו את אלהי ישראל, נסתכלו והציצו ונחחיכבו מיתה, אלא שלא רצחה הקב"ה לערב שמחת התורה, והמתין לנדר ואכיהו⁴, עד יום חנכת המשכן⁵, ולזקנים עד: ויהיו העם כמתאורים, ותבער בכם אש ה' ותאכל בקצת המהנה (במדבר יא א). בקעינים

מלה ל'חַבְבָ בְּזִירְעָוֵל הַפְּרָגָנִי חַתְן מְשָׁה נָסָעִים אֲנַחְנוּ אֶל-
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֲתָנוּ לְכֶם לְכָה אָנוּ וְהַתְּבִנָּה לְךָ כִּי
יְהוָה דְּבָרְתָּוּב עַל יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְאָדָם כִּי אַסְּאָלָל
אָרֶץ וְאָלָי מַולְדָּתִי אָלָן: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תָּבוֹב אָתָנוּ כִּי עַל-בָּן
זֶה עַט חַנְמָנוּ בַּמְּרוֹבָר וְהַנִּיתְלַעֲטָה לְצַעַנִים: וְהַיָּה כִּי-מְלֻךְ עַמְּנָיו וְהַיָּה כֵּ
הַסּוֹב הַהְוָא אַפְּלָר יְצַבֵּב יְהוָה עַמְּנָיו וְהַטְבָּנוּ לְךָ: וְיִסְעָל מִקְרָר וְרוֹתָה
דָּרָן שְׁלָשָׁת זְמִים וְאַרְון בְּרִיחַ יְהוָה גַּפְעָן לְפָנֵיכֶם דָּרָן שְׁלָשָׁת
זְמִים לְתֹהֶר לְהַמִּנְחָה: וְעַזְנָן יְהוָה עַל-יְהָם יוֹם בְּנֵסֶעֶם מְנִי לְ
הַמְּחַנָּה: וְעַזְנָן בְּנֵסֶעֶם הַאֲרָן וַיֹּאמֶר מְשָׁה קְוֹמָה יְהוָה לְ
וּוְפִצְלָא אַבְרָהָם וַיְנַטוּ מִשְׁכָנָאָר מִפְנֵיךְ: וּבְנֵחֶה יְאָמֵר שׂוֹבֵה יְהוָה לְ
רְכָבָתָם אַל-פָּנֵי יִשְׂרָאֵל:

ויהי העם כמתאננים רע באני יהוה ושם עזזה וחזר אפו ותבער א' יא
בם אש יהוה וחמאכ' בקאה המהגה: וצעק העם אל-משה ויתפלל ב-
משה אל-יהוה ותשע האש: ויקרא שם-המקומות ההוא תבעה י-
קייבערה בם אש יהוה: והאספסר אשר בקרבו התאו פאהו וישבו ד-
ויבוכו גם בני ישראל ניאמר מי יאלנו בשר: וכרכנו את-הגדה ה-
אשר-נאכל במקרים תנש את הקשיים ואת האבטחים זאת-הছיד-
אות-הbabelים ואתי-השוממים: ועה נפשנו יבשה אין כל-בלתי אל-
המן עינינו: ומלוון כרעיך הוא ועינו בעין הבדלה: שטן העם
אל-קשות ותחנו ברוחים או רכו במדכה ובשלו בפְּרוֹר ועשנו אותו ענות
הינה טעמו קטעם לעד השם: וברדת וגצל על-הפהקה ליליה
ירד קפן אליז': ושם עזזה את-העם בכיה למשפטינו איש לפתח
אהלו ונחר אף יהוה קאדים בעיני משה רע: **נ' גאג'ין**

(לג) דרך שלוש ימים, מהלך⁸² שלושה ימים הילכו ביום אחד, שהוויה הקב"ה חפץ להכניסם לארץ מיד. (ט-ט'')

העט מאפרת התקדש למחר ואכלתם בשר כי בכחיהם באנז יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי טוב לנו במצרים ונמן יהוה לכם בשר ואכלתם לא יום אחד תאכלו ולא ימים ולא תמשה פנים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום ערד חרש נמים עד אסרא-יצא מארצם וזהו לכם לבנה יונן כי מאסתם את-יהוה אשר בקרובכם ותבכני לפניו לאמר למה זה יאננו ממצרים ניקם העם כל-הימים נב והוא כל-הילדה וכל-יום הפלחת ויאספו את-השלוי הממעט אסף עשרה חמרים ושתחו לנעם שטוח סכיבות קמינה ובשר נודע בז שנייהם טרם יכרת ולא יתנו חלה בכם וזה יהוה בעם מבה רבה מאד ויקרא את שם הפקום והוא קברות התאות כי לא שטם קבריו את-העם המתאות מקרים מקרים התאות נסעו העם חזרות לה תהי בחרות:

א. מפרקדים ויחנו במדבר סיני: ויסעו מפרקדר סיני ויחנו בקברות
האמורה: ויסעו מקברות האמורה ויחנו בחצרה: נסע.

רַע בָּאוֹנִי הֵ, תְּזַוֵּנָה שְׁהִיא רַעֲהָ בָּאוֹנִי הֵ.
שְׁמַתְכּוֹנוֹים⁹⁴ שֶׁתְבָא בָּאוֹנִי וַיְקִנֵּט, אָמְרוּ: אָוי לְנוּ כַּמָּה לִיבְטָנוּ
בְּדַרְךָ הַזֶּה שֶׁלְשָׁה יָמִים שֶׁלָּא נָחַנוּ מִעֲנֵנוּ הַדָּרֶךְ. וַיַּחֲרֵר אָפָן, אֲנִי
הַיְחִי מַתְכּוֹן לְטוֹבְתְכֶם שַׁחַכְנָסֹו לְאָרֶץ מִזְדָּה. בְּקַצְחָה הַמְּחַנְתָּה;
בְּמוֹקָצֵין⁹⁵ שְׁבָהָם לְשִׁפְלוֹת, אַלְוַעֲרָבָה רַבָּי⁹⁶, רַבָּי⁹⁷ שְׁמַעְנוּ בְּן
מְנֻסִּיא אָוֹרֵר בְּקַצְנִים שְׁבָהָם וּבְגַדּוֹלִים.

ויעל משה ט
אהרן נדב ואביהו ושבעים מוקנו ישראל: ויראו את אלהי ישראל
תחת רגלו במצפה לבנות הספריר וכעצם השמים לטהרה: ואלה יי
אצלל בני ישראל לא שלח ידו ויחנו את הכהלים ויאכלו
הה קראת

18

הקדוש ברוך הוא שהלשינו בקבוזן, ובכבודו הוא אש אוֹזֶל
ושׁאַח בָּהֶם אֵשׁ וְאֶקְלָה אֲוֹתָם סְקִיב, שְׁגָם, וְפְּשָׁרָךְ 8
הִי נְתָאֵל בְּקָדָה פְּשָׁעָה (במד' יא א'). הַלְּכוּ יִשְׂרָאֵל אֶל מֶקֶם
וְאָמְרוּ לוֹ, מָשָׁה בְּבָנֶךָ, תָּגִינוּ בְּצָאן לְטָבָה וְלֹא לְאֵשׁ אָוּכֶל
רְאָה מָשָׁה בְּצָרְסָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁמַד וְהַחֲנִיל עַלְיכֶם, שְׁגָם
נוֹיִצְקָמָשׁ אֱלֹהִי, וְתַשְׁקַע הַאֲשׁ (שם שם ב'). בְּבֵית יְהוָה אָוּט
אָוּטָה הַאֲשׁ אַנְזָה בְּנֵי פְּשָׁעִים, שְׁקָדָה בְּאָרֶץ וְלֹא תִּזְרַח בְּקֹדֶשׁ
לְשָׁפִים, אֶלָּא נְקַסָּה לְאָגֶל מוֹזָה. וְכֹל תְּשֻׁרְבָּנוּת שְׁעִיר פְּקִידָה
שִׁרְאֵל בְּמִדְבָּר, שְׁמַה יוֹצָאת וְאָוְלָת אָוְסָן, שְׁגָם,
וְכֹזֶב טְלֵפִנִי הַטְּוִיכִיב, וְטַרְד אֵשׁ אֵין קְתִיב בָּאָן, אֲלֹא וְפָצֶ
אֵשׁ קְלֵפִנִי הִי וְגוֹן. וְהִיא הַאֲשׁ שְׁאַקְדָּה לְצָדָת קְרָתָה, שְׁגָם
וְאֵשׁ בְּצָאת מָאת הִי (במד' טו לה). וְאֵין אָדָם נְפָטָר מִן הַעֲזָלָן
ונְדַעַת עַצְבָּר אֲלֹיו מְאוֹתָה הַאֲשׁ שְׁשָׁקָדָה בְּאָרֶץ, שְׁגָם, וְפָשָׁע
זְאָשׁ (שם יא ב').

מוך במעין כוח דרכך
נספו גנול גענדוז או כ' לכלהיך עגמו מענזיות וארון
שחוורה רה"ל צכל הלחפורה דאגינו זוו' כ' שענזיות
אנו און צאן עז' עז' עז' וכומופח לוה רמי סכהן עגנון
אשעתן דמוהו מתחזות עז' עז' עז' גראך להתרחק
זענאנזיות מהל ואהיל כי קוו איזין מה פהולד נכל
זיעי ענירות וגענדוז תמלחטו כו' סמחננער זקרען
תלהות חכילה כהצדרעיננו רוחות בהיחס אלל כו' צדרו
אמ"ז רה"ל מוכל צהוב ורעדנטה וצמחיות
וחתומות היכלה נמאך מהר חמות מהרים
ונעכ' ידרז' מלך יחזאל פריטה
ו' עז' בעס חמזהנים רע דהוינ' כ' פ' גאנפלו לענזיות
זיגו מגוירתה חונן וחצעער נס ה' ס' כי טלה סתagara
כו' צוויי ואסוקץ טהו' צאן עז' כנ'ל עז' כ ננטאו
ויחפלל אפה ותקען האס מה' נמאך לאס עז' בענצעז
סתהו' מהו וויהמרו זי יאנטנו צער כמזהניין לניעץ
סתהו' היכלה מען מחרה צהורה

କବି ରମେ
ପାତ୍ର

2

בבעולם הזה כל הדארה בכם
הפסולות, כמו הנדר שמאייר
שודף ולבליות... כשהשומרין
שנמיות או רואין בעין השלל
ודעת אין צרייך בידור פסולות
וז צרייך אדם לברך מעשין
זה לו פסולות ביום השבת,
וש וכו' ביום השבת, ובאמת
הבא, וכמו שצרכין לברך
זה לזכך החומר להיות מוכן
להזדך באשו של גיהנום,
יזימי המעשה להיות בשבת
על פה לאמר ייְהוָה מֶלֶךְ עַד-רוּחַ

וענבריה פשׂתינה – כי אם אל בכוולם היה קלשׂון, במאכ' תנכ' מיהם
בקב'לה וטפ'שות, קמאמ'ר עתיכם: "עוזיר פרא אדים יונלד" (איוב יא, יכ),
וילך בטוכות השם הקוצחים, גוררי שם קנים סקיד נר שגשוש לחים
שפצע בזיל, באלו הם עצמים לנים לא צירר ולא יפרדו מכם כל ימי
מייקם. וילפיקה, ובאשר מתחזקת דעתם ותבוגתם, איתם שביגים און
הטובה עליכם, ואינם נוהנים אל لكم להודיעו לשם עליהם, בכלל אי-
ודצ'ם את הארץ והשׁקה וטפ'טיב קה לךם. (ט)
לען

ונגדירה השלישית לא-יד-ידיהם את ארוך טווח נשים עליהם, היא — מה שירע לנו נזעם מפוגים נפצעים ומה שטילים מפיגי כיפורין בגדים וכובנום, פאיהם יוקאים סבוח אקי נטקה אליהם ותוולת נטפים ומיורין להם — באנן שאמר מהצד ע"ה: "אשר נבר אשר תינרכז ים ובתורתך תלאצנו" (מלחינים זה, יב). רקתו שלם ובמונם תוכה נדיבת, שחייטיב בה נשים אפקעם גמלות נחפה, ואחרך בעזם קומשפט-אזרק מה שחייבת חבקתו; נצפו באשר תל משפט אזרקו בהם ולא הודה לו בעת חליטת קסדו וטובו עליהם, תכבייהם סכליהם לכפר בטקה ובמיטיב בה להם.

(48)

והגון בעניין כי כאשר נתרחקו מחד סיני שהיה קרוב
ליישובי' ובאו בתוך המדבר הגדול והנורא במסע הראשוני, היו
מצטערים בעצמם לומר מה נעשה ואיך נחיה במדבר הזה,
רמה נאכל ומה נשתחה, ואיך נסבול העמל והענווי ומתי נצא
מןנו, מלשון מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיהם (איכה ג' לט'),
שהוא לשון כואב ומצטער על עצמו, וכן בן אווי (בראשית
לה יח'), בן צער, ואנו הדיגנים ואבלו (ישעה יט' ח'). וכאשר
אמר הכהוב כי היו כואבים ומצטערים כבר הזקיר וספר
בחטא, ואמר במתאונגין⁹², כי היו מדברים במר נפשם כאשר
יעשו הכוabiים, והיה רע בעניין ה' שהיה להם לילכת אחריו
בשמחה ובטווב לבכ' מרוב כל⁹³ טוביה אשר נתן להם, והם
היו כאנוטים ומוכרכין מתאוננים ומתרעמים על עניינם, ולכך
אמר בשניתה וישבו ויבכו גם בני ישראל (פסוק ד'), כי היה
הטאם הראשון להתרעם על חסרון הנאותיהם במדבר וישבו
עוד לעשות כענן ההורא, ולא לקחו מושר על אש ה' שבערה

בפרק כמה אוננים רע פרשי' שאמרו כמה לבטו
בדין וכו'. אמר אבוי' זיל כי כל
החטא ה' מה שלא האמינו כי הוא רק לטובה והשנו
שלຽעם הוא. והנה רשי' כתוב שהקב"ה נחכוין לטובה
шибואו מהר לא"י וקשה שהי' יכול להוליכם בדרך
ニיהא כי הייפלא מה' דבר. אך איתא כי א"י זוכין
ע"י יסורים ולכן הי' מ' שנה במדבר. אכן אם הי'
מקבלין זה מהירות באהבה אף שהי' קשה להם
ולטורח הי' זה מספיק לנוחל הארץ ע"י אלה היסורים
זהו הי' הנזון עכ"ד זיל.

۲۷۰

三

10

וְאַתָּה תִּזְבֹּחַ קָדְשֵׁךְ וְאַתָּה תִּשְׂרֹרֶת

מִס יָמְנוֹן מַדֵּס חַי . לְמִה יְהֹוָה הָלֶט
חַי לְמִה יְהֹוָה הָלֶט טַל אֲקָוָת
הַכְּלָזִים עַלְיוֹ הַחֶל כָּל כְּחַמְדָה שָׁהָנִי
עוֹדָה עַמּוֹ בְּנַחַתִּי לוֹ חַיִס וּלְמִ
הַכְּלָזִים עַלְיוֹ מִיחָה : וְלִי גַּכְר פָּל
פָּטָהָיו פָּוֹת . בָּלָה חַמְלָה לִי וְלִדְקָט
טָהָר חַי בְּגָמִיכָה :